

LA CONTINUÏTAT D'UNA ENTITAT MOLT VIVA

Records, anècdotes, amistats entorn de la música: els quaranta anys de vida que ara compleixen les Joventuts Musicals de Sabadell tenen un caire especial. “És una entitat molt viva”, comenta Manuel Costa Fernández, primer secretari que va tenir l’entitat i encarregat de redactar el manifest fundacional l’any 1956. Una vida i una continuïtat que, segons Costa Fernández, “són el valor més important, si tenim en compte el caràcter minoritari que té la música”.

La filosofia de les Joventuts Musicals ha tingut dues vies per a potenciar la música a la ciutat: donar educació al públic com a oïdor, incloent-hi el públic infantil, i donar a conèixer músics joves. Josep Lluís Puig, violinista, té un record molt positiu dels seus inicis: “El primer concert que vaig fer en la meua vida va ser per a Joventuts Musicals, quan tenia 17 anys”. D’això fa 30 anys i el violinista recorda que va fer moltes actuacions per a l’entitat. “La carrera dels músics és plena d’entrebancs i hi ha una competència ferotge. Per aquesta raó, l’oportunitat que dona aquesta entitat als joves perquè actuïn davant del públic és una experiència francament positiva”, explica Puig, que fa uns 20 anys que va deixar d’estar lligat a les Joventuts. En aquests moments sent una gran il·lusió per tornar a tocar per l’entitat.

Un dels punts més complicats on incideix l’entitat musical és en la formació d’infants amb audicions. Segons Manuel Costa, “per a educar es necessita interès, i l’ensenyament de la música a les escoles o no existeix o és molt dolent. Per tant, és difícil que Joventuts Musicals en porti tot el pes”. Una de les primeres persones que va preparar audicions per a escolars a la ciutat va ser Anna de la Cruz, professora de l’Escola del Sol i del Sant Gregori. “La tasca de Joventuts amb les audicions és molt important, sempre que els professors hi donin una continuïtat”, explica Anna de la Cruz, que confia en l’aposta per l’aprenentatge rigorós perquè, segons afirma, l’experiència li ha demostrat que els nens no es poden captar només fent graciets: “El que veu el nen és si l’intèrpret és bo o és dolent, i això ara s’està cuidant. Penso que s’ha produït un salt qualitatiu en aquest tema”.

L’entitat també ha mantingut contactes i col·laboracions amb altres entitats i institucions de la ciutat. Una d’aquestes va ser l’Alliance Française, tot i que ja fa anys que es va produir el darrer treball conjunt. El director de l’escola de llengua francesa, Robert Ferrer, recorda que “als començaments de l’Alliance, quan gairebé no hi havia música a Sabadell, als anys 70, les Joventuts eren el nostre interlocutor i el nostre “partenaire” amb qui organitzàvem concerts de joves intèrprets francesos”. Robert Ferrer pensa

que en aquests moments la tasca de Joventuts és molt complicada, perquè la possibilitat de portar grans noms de la música dificulta l’interès del públic pels nous valors. “Abans les actuacions servien de palanca als joves que sortien del conservatori. Ara, com també passa a França, país d’on va sorgir la idea de crear Joventuts Musicals, es busquen noves formes perquè el públic no vol arriscar”, matisa Ferrer.

L’actual president de les Joventuts Musicals de Catalunya, Esteve Costajussà, que també ho va ser de les de Sabadell, afirma que “si volem tenir una cultura, necessitem donar una sèrie de facilitats a la joventut; en la música això és especialment important, i ha de ser inherent a les Joventuts Musicals”, referint-se a la seva filosofia.

RECORDS

Per a les persones que han estat vinculades d’alguna manera a l’entitat, és molt difícil triar algun record emblemàtic. “La majoria dels records a la vida d’una entitat són petits”, matisa Costajussà, però ell destaca l’homenatge al senyor Lluís Subirana, “un home que va fer molt per a les entitats de la ciutat”. Anna de la Cruz ho té molt clar a l’hora de triar un record: “Un concert homenatge a l’obra de Frederic Mompou que em va copsar”.

Robert Ferrer recorda, encara avui indignat, aquella vegada, pels voltants de l’any 1975, que van anar a demanar permís al governador civil de Barcelona per a poder organitzar un concert amb músics francesos i els el va denegar “perquè no portàvem les lletres dels temes musicals que s’interpretarien al concert”, explica Ferrer. “El més greu”, continua, “és que el concert era de Haendel i per aconseguir el permís vam haver de portar les partitures de les peces musicals”.

JULIÀ GUERRERO

Nomenament de socis d’Honor a Mn. Camil Geis i Josep M. Llorens, 29 de setembre de 1971.